

Nr 251.

Av herr **Reuterskiöld**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om upphävande av 18 kap. 13 § 2 mom. strafflagen m. m.

I propositionen nr 146 har Kungl. Maj:t föreslagit upphävande av 18 kap. 13 § 2 mom. Str. L. och i samband därmed begärt riksdagens yttrande över ett bilagt förslag till förordning om handel med preventivmedel.

Sistnämnda förslag framstår såsom avsedd och nödvändig förutsättning för lagändringen, men skulle icke själv erhålla karaktär av lag. Såsom av propositionen framgår (sid. 13), hade emellertid de sakkunniga föreslagit lagstiftning i stället för förordning i avseende å de föreskrifter, varom här är fråga, men departementschefen har i detta stycke, liksom i vissa andra, icke följt de sakkunniga.

Det är riktigt att författningar av näringsrättslig natur ofta hava formen av förordningar, över vilka allenast riksdagens yttrande inforas. Men nu framlagda förslag till förordning har ingalunda blott näringsrättslig karaktär, utan avser att reglera förhållanden, som hittills ordnats genom lag, men icke direkt såsom i lagen, utan indirekt genom att ställa tillhandahållandet av preventivmedlen m. m. under viss kontroll. Denna omständighet skulle måhända ej i och för sig utgöra hinder för användande av förordningsformen, oaktat tidigare skett en reglering i lag, men om man upphäver en lag med den motivering, bl. a., att den ersättes av andra stadganden, vilka icke väsentligen hava strafflags natur, men dock *avse att skydda alldeles samma intressen*, som den lag beaktat, vilken föreslås till upphävande, synes det vara naturligt, att även dessa stadganden givas med riksdagens, d. v. s. med båda kamrarnas samtycke såväl vid deras första godkännande som vid eventuella senare ändringar eller vid upphävande av dem.

Jag tillåter mig därför hemställa,

att riksdagen ville för sin del antaga som lag ej mindre det framlagda förslaget till förordning om handel med preventivmedel än ock det likaledes framlagda förslaget till förordning med vissa bestämmelser angående fosterfördrivande medel med de ändringar i texterna som må anses påkallade.

Stockholm i mars 1938.

C. A. Reuterskiöld.

